

Arrest

nr. 141 049 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 27 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 7 mei 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Kroatische nationaliteit.

Op 15 september 2011 legde verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Ronse en werd toegelaten tot verblijf tot 13 december 2011.

Op 17 november 2011 deden verzoeker en Mw. L.S. van Albanese nationaliteit, die een onbeperkt verblijfsrecht heeft, een huwelijksaangifte.

Op 20 januari 2012 trouwde verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Ronse, met mevr. L. S.

Op 23 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag voor toelating tot verblijf in, op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), als echtgenoot van een niet-EU onderdaan.

Op 27 april 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §4 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10 §1, lid 1, 4° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

De vervoegde vreemdelinge bewijst niet voldoende dat zij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §2 en §5 van de wet van 15.12.1980 om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden.

De echtgenote genoot eerst leefloon van het ocmw en is sedert 07.12.2011 tewerkgesteld in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wetgeving. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om opnieuw ten laste van de openbare overheden te vallen. Deze vorm van tewerkstelling voldoet dus niet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10 §5 van de wet van 15.12.1980.

Daarbij werd een medisch attest voorgelegd op naam van de echtgenote en niet van betrokkene (artikel 12bis §2 eerste lid van de wet van 15.12.1980).

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 10, § 1, lid 1.4° en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De echtgenote van verzoeker is in het bezit van een elektronische verblijfskaart B van onbepaalde duur en werd tewerkgesteld in dienst van het OCMW te Ronse, volgens arbeidscontracten en terbeschikkingstellingsovereenkomsten dd. 02/12/2011 en 05/03/2012, en is bezoldigd op basis van de minimale wedde zoals bepaald bij CAO nr. 43 en 50. Haar loonfiche voor december 2011 vermeldt een nettoloon van 1.042,57 €.

Het echtpaar geniet niet van financiële steun ten laste van de Belgische Staat, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks.

Het gezin beschikt aldus over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en voorkomt aldus ten laste te vallen van de openbare overheden.

Welnu, de weigeringsbeslissing is gemotiveerd op grond van de duur van deze tewerkstelling, die op basis van artikel 60 § 7 van de wet van 08/07/1976 gelimiteerd is in de tijd voor een periode die nodig

om weer een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat volgens tegenpartij impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop ervan het voordeel te bekomen om opnieuw ten laste van de openbare overheden te vallen.

Tegenpartij concludeert hieruit dat deze vorm van tewerkstelling aldus niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 10 § 5 van de Vreemdelingenwet.

Deze afleiding impliceert een weddenschap op de toekomst, m.n. dat geen van beide echtgenoten een voile tewerkstelling zal bekomen na de tewerkstelling in dienst van het OCMW. Zulke weddenschap op de toekomst beantwoordt niet aan de vereiste van adequate motivatie in de zin van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, vermits de vreemdeling ten tijde van de genomen beslissing wel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, zonder ten laste van de openbare overheden te vallen. Een weddenschap op de toekomst kan geen administratieve handeling staven.

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals zijn materiële motiveringsplicht.”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4a van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van de zorgvuldigheidsplicht en van de evenredigheidsplicht. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Volgens de vierde overweging van de Richtlijn 2003/86/EG van 22/09/2003 is een gezinshereniging een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, en is een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

Volgens de vijfde overweging van deze Richtlijn moeten de lidstaten deze richtlijn toepassen zonder onderscheid te maken op grond van ... vermogen ....

Volgens de negende overweging van de Richtlijn hebben de leden van het kerngezin, d.w.z. de echtgenote en de minderjarige kinderen, steeds recht op gezinshereniging.

Volgens de vijftiende overweging van de Richtlijn dient de integratie van de gezinsleden te worden bevorderd, dienen zij daarom een status te verkrijgen die onafhankelijk is van die van de gezinshereniger en moeten op dezelfde voorwaarden als de gezinshereniger toegang hebben tot onderwijs, werk en beroepsopleiding.

Volgens Hoofdstuk II, artikel 4 van de Richtlijn geven de lidstaten, uit hoofde van deze Richtlijn en op voorwaarde dat aan in Hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de echtgenoot van de gezinshereniger.

Artikel 16 van deze Richtlijn voorziet sancties in gevallen die in casu niet vastgesteld werden, zodat er geen reden was om af te wijken van de rechten op gezinshereniging voorzien in artikel 4.1 van deze Richtlijn. De door tegenpartij genomen aangevochten beslissing werd genomen zonder de minste inachtneming van de Europese Verordeningen en Richtlijnen en art. 8/1 EVRM ter zake.

Het gemis aan toetsing aan de Europese beschikkingen maakt een schending uit van de positieve verplichtingen van onderzoek voortvloeiend uit art. 8 §1 EVRM opgelegd in hoofde van de Belgische Staat naar de proportionaliteit, naar de familiale banden, naar de duur van verblijf, naar de mogelijkheden van opvang in het buitenland en nog meer. De bestreden beslissing maakt dus een schending uit van art. 8 §1 EVRM betreffende het recht van eenieder op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, en waarbij geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.”

De beslissing werd genomen op grond van artikel 10, § 1, § 2 en § 5 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; [...]

5° [...];

6° [...];

7° [...]

§ 2 [...] De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. [...]

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3 [...]

§ 4 [...]

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De beslissing tot weigering van verblijf berust in feite op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) de vaststelling gedaan dat onvoldoende is aangetoond dat de vervoegde vreemdeling beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, en anderzijds wordt (b) vastgesteld dat verzoeker een medisch attest heeft voorgelegd op naam van de echtgenote en niet van hemzelf. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 14.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat een medisch attest werd voorgelegd op naam van de echtgenote en niet op naam van de betrokkene. Uit het *supra* geciteerde artikel blijkt dat verzoeker inderdaad een medisch attest diende voor te leggen waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan een ziekte die de volksgezondheid in gevaar kan brengen. Hij gaat hier in het geheel aan voorbij in het verzoekschrift. De stukken in het administratief dossier bevestigen hetgeen de gemachtigde heeft gesteld.

Aangezien verzoeker er niet in slaagt motief (b) onderuit te halen, dient de kritiek op motief (a) niet te worden beoordeeld aangezien een eventuele gegrondeheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 14. Het motief b kan de bestreden beslissing schragen.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Uiteraard kan ook een schending van een hogere rechtsnorm tot de nietigverklaring leiden van de bestreden beslissing.

In zijn tweede middel voert verzoeker in het eerste onderdeel de schending aan van artikel 4a van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Hij meent dat de richtlijn voorziet in het toekennen van het recht op gezinshereniging aan de echtgenoot van de gezinshereniger op voorwaarde dat aan de in Hoofdstuk IV en in artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan. Nu de in artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn gestelde sancties niet zouden zijn vastgesteld, zou er een schending zijn van artikel 4, a van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Verweerder merkt in de nota op dat men zich pas op de directe werking van een richtlijn kan beroepen indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn tijdig in intern recht om te zetten of indien de richtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. De Raad volgt dit standpunt, nu dit ook steun vindt in de rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad van State (HvJ 4 december 1974, nr. 41-74, Van Duyn / Home Office; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13 en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoeker overigens dat de richtlijn niet verkeerd of onvolledig werd omgezet.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker voorbijgaat aan hetgeen hij zelf in het verzoekschrift heeft opgemerkt. Artikel 4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft het wel degelijk over een recht op gezinshereniging voor de echtgenoot op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan. In hoofdstuk IV stelt artikel 6 dat de lidstaat de persoon die het verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend, kan afwijzen om redenen van volksgezondheid. Artikel 16, a van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat een verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging kan worden afgewezen wanneer de in de richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld. Bijgevolg volgt de Raad niet dat aan geen in artikel 6 *iuncto* artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziene mogelijkheid tot afwijzen van de toegang tot verblijf is voldaan.

Een schending van artikel 4a van de Gezinsherenigingsrichtlijn wordt niet aanvaard.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Verzoeker steunt het tweede onderdeel van zijn tweede middel op artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt omdat geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan in het gezinsleven dan voor zover bij de wet voorzien en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hij stipt eveneens aan dat geen toetsing aan de positieve verplichtingen blijkt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om toelating tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat *in casu* in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familieleven van verzoeker. In een dergelijke situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Vastgesteld moet worden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier niet blijkt dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn Albanese echtgenote wordt betwist.

Nagaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op het familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen, geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van (gemeenschappelijk) verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen wordt ingediend, met als voornaamste doel de eerbieding van het gezinsleven, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in die hoedanigheid en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen zoals bepaald in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, verzoeker op zorgvuldige wijze gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor een verblijfskaart als familielid van een derdelander met onbeperkt verblijf, maar *in casu* blijkt uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker in gebreke is gebleven om de wettelijke vereiste bewijsstukken, *in casu* het medisch attest, voor te leggen. Verzoeker betwist dit niet noch schuift hij enige verschoningsgrond voor dit gebrek naar voor.

Vooraleer hij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in zijn hoofde, dient verzoeker minstens zelf eerst op zorgvuldige wijze de stappen te zetten in de verblijfsprocedure die voor hem openstaat, waarbij hij zich bekwaamt in de verblijfsprocedure die hij instelt en de aanvraag vervolledigt door het aanbrengen van de nodige documenten opdat de gemachtigde kan beoordelen of de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet voor een verblijfskaart van een familielid van een derdelander, in toepassing van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat

verzoeker een nieuwe aanvraag indient in België zodra hij in het bezit is van het vereiste medisch getuigschrift.

Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak, blijkt er geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel verzoeker niet aantoonbaar te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet; en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, anderzijds.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, blijkt uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht die zou inhouden dat uit de bestreden beslissing een toetsing naar de positieve verplichtingen uit artikel 8 van het EVRM moet blijken. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker wel het gemis aan de toetsing inroept, doch nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze het onderzoek naar de proportionaliteit, de familiale banden, de duur van het verblijf en de mogelijkheden van opvang in het buitenland tot de conclusie van een schending van artikel 8 van het EVRM had aanleiding gegeven, zodat zijn betoog zuiver theoretisch is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker eveneens nog de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht en eveneens een manifeste appreciatiefout aanstipt, laat hij na deze aangevoerde schendingen of de appreciatiefout *in concreto* toe te lichten, minstens valt zijn betoog samen met het betoog aangaande de opgeworpen schendingen van artikel 4a van de Gezinsherenigingsrichtlijn en van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande volstaat het te verwijzen naar hetgeen *supra* werd uiteengezet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES